

съ радость, че ограда та ся глѣдаше. Но толкози бѣше утрудено отъ мѣчности-ты, които срѣщна въ пѣтя (както му прѣдизвѣсти овца-та), щото не можеше веке да на-прѣдва, и лѣгна на трѣвж-тѣ прѣмалело. Начна да глѣда външность-тѣ на оградж-тѣ съ надѣждж да може да ся върне съсь кол-кото лѣснотж ся бѣше отдѣлило отъ неѣж; но ако и да трѣгна безъ мѣчж, сега обаче съглѣда че мѣстоположеніе-то на оградж-тѣ было такова, щото бѣше невъзможно да влѣзе пакъ у неѣж, освѣнь само прѣзъ тя-снж-тѣ вратж, на коѣж-то ключа всякога ов-чарь-тѣ държеше.

Затѣна прочее въ ново недоумѣніе. Чув-ствоваше и страхъ кой-то растеше, да не бѣше нѣкакъ разгнѣвало добрия си Госпо-дарь толкози, щото да го не приеме веке съ добромысліе. Но пакъ си напomini какъ го възлюби и пролѣя кръвь-тѣ си за него; и това найпаче като бѣше ся то забръкало отъ оградж-тѣ, у коѣж-то трѣбваше да о-стане, и бѣше паднало въ лѣвскы-ты нокти; и тѣй ся утѣшяваше, като смысляше любовь-тѣ на господаря си.

Като размышляваше това, видѣ че ся от-вори врата-та на оградж-тѣ, и пастырь-тѣ излѣзе самъ си държѣщъ Мира въ обятія-та си. Какви чувства повдигна въ сѣрдце му лице-то на пастыря и на благополучныя-тѣ неговъ братъ! Труди ся да стане, за да ся затече да ги посрѣщне. Но пакъ сѣрдце му